

אין מילים לתאר את הזוועה, הכעס, התסכול וחוסר האונים.
אין מילים שתוכלנה להביע את אינותך. היינו כחרס הנשבר.

אלפי שנים של אמירת מילות הקללה העתיקה שאנו חוזרים עליהן בכל שנה: "מי
באש ומי במים, מי בחרב ומי במגפה" לא הכינו אותנו לרגע הזה, בו ניגפת לפני
מבקשי נפשך וידנו הקצרה, קצרה מאוד מהושיע.

אין דמיון שיוכל להעלות את הבדידות בה היית שרויה ברגעך האחרונים כאשר
נגרעת כבר, דקה ועוד דקה. אין מילים לתאר את האוש של מי שנמצא מרחוק
ועכשיו צריך להתמודד עם עובדת מותך הבלתי נסבלת. מותך המאונה. את היותך
צל עובר.

פעם כתבת באינטרנט ש"רק מי שכואב יש לו את האומץ להעיד לחיות". ובמקום אחר
ש"מכסים כל מה שהוא פצע פעור. שמעטים האנשים שמסוגלים להתבונן את המבט
המפוכח, השלם, הצלול - שלא מעלים, שלא משתיק, שלא שוכח". אם להיות נאמן
לדברך אלה אסור לנו לתת למותך הנורא, חסר הפשר, להעניק את המשמעות לחיים
שחיות, חיך היחידים והמיוחדים.

25 שנים מלאות ברגעים שלא יספרו מרוב - ברגעי אושר ועצב, במשברים,
בטעויות, בתאונות, בידידים וחברים. חיים. חיך. כפי שחיות אותם. ללא פשרות.

אם אני רוצה להיות נאמן לדברך, אני רוצה לזכור אותך כמו שאת חולפת על פני
בשביל, חושפת חיך רחב וקצר רוח, מטלטלת שיערך בספקנות וממשיכה הלאה
לאנשהו, תמיד ממהרת לאנשהו.

אני רוצה לכבד אותך ולזכור את חיך, ולא את מותך המחריד. חיך כפי שחיות
אותם במלאות, באינטנסיביות וללא חרטה. כאילו הרגשת שהזמן קצר והמלאכה
מחבה.

גדי, רותי וכל המשפחה הכואבת, הלב יוצא אליכם, והלב הנשבר כבר אומר הכל:
יחד ילדנו ילדים בארץ הקשה הזאת, יחד גידלנו אותם על גבעה נישאה בגליל.
יחד אנחנו עכשיו איתכם, בצערכם, שנדמה שאין לו קצה ושאינו מילים בעולם
שתוכלנה לכסות עליו.

אני מבקש להפרד ממך מורתך, במילים שכתבה המשוררת הפולניה ויסלבה שימבורסקה
שמתארת בצורה כל כך מדויקת איך אני מבקש להפרד היום:

"..הכל שלי, מאום לא קנייני,
מאום לא קנייני לזכרו,
אך שלי הוא כל עוד אביט.

לא ימנו ולא יספרו מרוב, שאין להכילם,
יחודיים עד אחרון נימיהם,
גרגרי חול, טיפות מים
- נופים.

לא אשמר אף בדל עשב
במראיתו המלאה.

ברכת שלום ופרידה
במבט אחד.

השפע והחסר
בתנועת צוואר אחת."

ברגע הנורא והחולף הזה בו את נטמנת היום באדמת כפר הנשיא,
יהי זכרם של חיך ברוך.